

22. De Israëlieten worden slaven

Jakob werd niet in Egypte, maar - zoals hij had gevraagd - in Kanaän begraven. Na de begrafenis werden de broers ineens bang voor Jozef. Stel je voor dat hij, nu hun vader er niet meer was, toch nog wraak op hen wilde nemen, Ze bedachten een plan en lieten Jozef een boodschap brengen, terwijl ze deden alsof Jakob die voor Jozef had achtergelaten: "Vergeef je broers hun schandelijke misdaad, Jozef. Ze hebben je in de ellende gestort, maar wees nu zo goed om de dienaren van de God van je vader die misdaad te vergeven." Jozef werd hier heel verdrietig door, vooral toen zijn broers zelf kwamen en angstig voor hem neerknielden. Hij had toch al eerder gezegd, dat God hem vooruit had gestuurd om hen in het leven te behouden? Niet voor niets was hij onderkoning geworden. Want vanuit die positie kon hij ze allemaal voldoende te eten geven. Waarom vertrouwden ze hem dan niet? Met tranen in zijn ogen zei hij nog eens dat hij voor hen en hun kinderen zou zorgen.

De hele familie bleef in Egypte wonen. Er werden veel kinderen geboren, en zo werd die familie een groot volk. Precies zoals de Here Abraham had beloofd. Ze noemden zich Israëlieten, naar de naam, die de Here Jakob eens had gegeven. Maar toen Jozef, zijn broers, en alle Egyptenaren die Jozef hadden gekend, waren gestorven, werd alles anders. De Egyptenaren waren niet zo blij meer met de Israëlieten. Er waren er zoveel, misschien zouden ze wel tegen Egyptenaren gaan vechten. Nee, er mochten geen Israëlieten meer bij komen. Daarom maakten ze slaven van de Israëlieten. Dan zouden ze geen tijd en kracht meer hebben nog meer kinderen op de wereld te brengen. Ze moesten zwaar werk doen: stenen bakken, grote bouwwerken maken, terwijl ze werden geslagen. Maar het volk bleef groeien. De Egyptenaren bedachten toen een vreselijk plan. Wanneer er een baby geboren werd, moesten de verloskundigen goed opletten. Jongens mochten niet blijven leven; die moesten zij doden. Natuurlijk deden zij dat niet, want dat mocht echt niet van de Here. Naar Hem luisterden zij, en niet naar de Farao. Zo bleef het volk groeien, en werd de Farao steeds wanhopiger en gemener. Uiteindelijk gaf hij zijn soldaten het bevel het dan maar te doen. Het volk Israël klaagde, en vroeg de Here om hulp. Kregen zij die? Dat lees je de volgende keer.